

Sygn. akt V CSK 564/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Z.Ł.

przeciwko „P” Sp. z o.o. w W.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 30 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adw. M.F. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w K.) kwotę 2760 (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód Z.Ł. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 30 listopada 2016 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 marca 2016 r., w sprawie przeciwko „P” spółce z o.o. w W. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków ograniczających dostęp do Sądu Najwyższego szczebla.

We wniosku o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej skarżący powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że oczywista zasadność skargi wynika stąd, iż w sprawie doszło do oczywistego naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego przez treść artykułu pt. „[...]”, a to: „[...] Za cyngiel pociąga/ Z.Ł. ps. „Z”, z S. (...) Strzelał „Z” i sąd wymierzył mu za to pierwszy wyrok dożywotniego pozbawienia wolności.” Zdaniem skarżącego ta, odnosząca się do niego, treść, została sporządzona z pominięciem rzetelności, sumienności, jaką winien wykazywać dziennikarz, a dodatkowo dane osobowe, które zostały w ten sposób ujawnione pozwalały na jego identyfikację. Oczywiście zasadności skargi powód upatrywał również w obciążeniu go kosztami procesu w obu instancjach.

Według utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wówczas oczywiście uzasadniona, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurej blednej wykladni lub niewlasciwego zastosowania prawa

(zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). W związku z takim rozumieniem tej przesłanki, skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zamieścić wywód prawny wykazujący, że w sprawie nastąpiło tak rozumiane kwalifikowane naruszenie prawa. Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać, że w zasadniczym, merytorycznym postępowaniu kasacyjnym, skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Argumentacja skarżącego zawarta we wniosku a przytoczona wyżej jest daleko niewystarczająca dla przyjęcia, że mamy do czynienia z kwalifikowanym naruszeniem przepisów, których zresztą skarżący nie wskazał. Odwołanie się w tym zakresie do podstaw skargi kasacyjnej jest wadliwe z uwagi na to, że przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), to dwa odmienne, niezależne od siebie, z uwagi na funkcje, jakie pełnią, wymogi skargi kasacyjnej. Skarżący nie przedstawił również żadnych jurystycznych argumentów odnoszących się do tej przesłanki, ograniczając się do przedstawienia swojej oceny rozstrzygnięcia. Dodać też trzeba, prawidłowość rozstrzygnięcia o kosztach procesu nie podlega ocenie na etapie przedsądu, rozstrzygnięcie to nie może być, bowiem samoistnie zaskarżone skargą kasacyjną.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i ze względu na sytuację materialną skarżącego, orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym stanowił § 4 ust. 3, § 8 pkt 5 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714).

aj

a.ł.